

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ปาริชาติ วลัยเสถียร อาจารย์สัมฤทธิ์ ต่อสติ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กมลทิพย์ แจ่มกระจ่าง และ รองศาสตราจารย์ ดร.อาภรณ์พันธ์ จันทร์สว่าง ประธานและกรรมการวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้กรุณาให้คำปรึกษา ปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่องรวมทั้งเพิ่มเติมในส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ยิ่งไปกว่านั้นอาจารย์ปาริชาติที่ปรึกษาที่ไม่เฉพาะแต่วิทยานิพนธ์นี้ เท่านั้น ยังเป็นที่ปรึกษาทุกปัญหาของลูกศิษย์ ไม่ว่าจะเป็นความห่วงใยในเรื่องของสุขภาพทั้งทาง ร่างกาย และจิตใจ แม้กระทั่งความผิดปกติของร่างกาย “ทำไมช่วงนี้หมอมไปแบบผิดปกติ” อาจารย์จะเป็นห่วงและแนะนำให้ไปหาหมอที่ดี แนะนำโรงพยาบาลที่ดี ซึ่งความห่วงใยที่มีให้กับ ลูกศิษย์ที่มากเกินกว่าแค่สอนหนังสือนี้ไม่สามารถอธิบายออกมาได้ทั้งหมด แต่จะจดจำทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้รับ และจะพยายามนำไปปฏิบัติให้ครบถ้วนอย่างที่คุณอาจารย์ได้สอนไว้ว่าในชีวิตคนเรานั้น ต้องประสบความสำเร็จทั้งปริญญาวิชาชีพ และปริญญาชีวิต ที่ต้องดำเนินไปด้วยกันให้สมดุล และ สิ่งที่จะขาดไปไม่ได้ถ้าไม่ได้พูดถึงในที่นี้ จะถือว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ไม่สมบูรณ์คือขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กมลทิพย์ แจ่มกระจ่าง ซึ่งต่อไปนี้จะขอเรียกว่า “แม่คนที่สอง” เพราะคุณคนนี้ ได้รู้จักและเป็นลูกศิษย์ตั้งแต่สมัยเรียนปริญญาตรีที่ธรรมศาสตร์ศูนย์ลำปาง ได้ให้ความรู้ทั้งในส่วน ของวิชาการ และการดำเนินชีวิต จนกระทั่งได้เข้ามาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ จำได้ว่าความรู้สึกตอน นั้นกลัวมากว่าจะมาอยู่กับใครไม่มีญาติในกรุงเทพฯ และจะอยู่อย่างไร แต่เมื่อมาเรียนหนังสือเข้า จริง ๆ ความรู้สึกนั้นได้หายไปหมดสิ้น คุณคนนีของเราจะคอยถามไถ่ตลอด แม้กระทั่งแนะนำที่อยู่ อาศัย แนะนำให้รู้จักการช่วยเหลือตนเองและผู้อื่น คอยเป็นห่วงทุกด้าน ปลอดภัยเมื่อรู้สึกท้อถอย กระตุ้นด้าเมื่อออกนอกเส้นทางไปบ้าง ถ้าการเรียนจบและได้รับปริญญาในครั้งนี้เป็นความสำเร็จ อย่างที่ได้ตั้งใจไว้ ต้องถือว่าเบื้องหลังความสำเร็จของลูกศิษย์คนนี้จะมียี่ชื่ของคุณครูกมลทิพย์ อยู่ เบื้องหลังการถ่ายทอดเสมอ

ขอขอบคุณชาวบ้านตำบลท่าโสมทุกท่านที่ได้ให้ความกรุณาให้ข้อมูลการศึกษาให้ ความร่วมมือทุกครั้งที่ได้เข้าไปศึกษา มิตรภาพนี้จะจดจำอยู่ในใจ โดยเฉพาะครอบครัว “ครองธรรม” ที่ได้ให้ทั้งที่พัก อาหาร ความห่วงใย เหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน มิตรภาพที่เกิดขึ้นจากคนที่ ไม่เคยได้รู้จักกันมาก่อน 26 ปีของอายุไม่เคยคิดเลยว่าจะมีครอบครัวหนึ่งในจังหวัดตราดที่เราจะ ได้รู้จัก และไม่เพียงแค่ว่ารู้จักเท่านั้นความผูกพันทำไมถึงเกิดขึ้นกับเราได้มากขนาดนี้ยังเป็นคำถามที่ ยังไม่ได้คำตอบ เพราะเกิดขึ้นเร็วมาก และยิ่งนานวันก็ยิ่งรู้ว่าเป็นความผูกพันที่ไม่ใช่แค่มีให้

คนแปลกหน้าคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องหนึ่งในชีวิตได้มารู้จักกันเท่านั้น ตอนนี้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นต้องบอกได้ว่า “เราเจอแม่คนที่สามเข้าอีกแล้ว”

ท้ายสุดนี้จะขาดการกล่าวถึงบุคคลสำคัญในชีวิตไม่ได้คือ ขอกราบขอบพระคุณคุณแม่ ลำอาง ชันเพชร แม่ที่เป็นตัวแบบที่ดีให้ลูกผู้ตลอดมา รวมทั้งคุณพ่อดาบตำรวจดาว ชันเพชร ผู้คอยให้กำลังใจและกำลังใจทรัพย์ให้ลูกได้รบกวนจนสามารถมีวันนี้ได้ ขอขอบคุณทุกคำกระตุ้นเตือน โดยเฉพาะประโยคที่ว่า “เมื่อไหร่จะจบ” และต้องขอขอบคุณเพื่อน ๆ ปริญญาโทพัฒนาชุมชนทุกคนที่ให้คำปรึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ รวมทั้งให้กำลังใจกันและกันอย่างดีเสมอมา

ปิยาภรณ์ ชันเพชร
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ. 2551